

Arrest

nr. 212 901 van 26 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat F. HASOYAN
Breedstraat 28A/6
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 november 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 19 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 21 september 1999 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 13 maart 2000 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 3 jaar voor 5 maanden wegens diefstal.

Op 11 oktober 2001 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 31 juli 2002 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van de beslissingen van 11 oktober 2001. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

Op 10 oktober 2003 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens diefstal.

Bij arrest nr. 138.928 van de Raad van State van 5 januari 2005, werd de vordering tot schorsing, ingediend tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen van 31 juli 2002 verworpen.

Bij arrest nr. 197.268 van de Raad van State van 23 oktober 2009 werd het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen van 31 juli 2002 verworpen.

De verzoekende partij diende inmiddels op 24 januari 2000 een regularisatieaanvraag in, bij toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

De Minister van Binnenlandse Zaken weigerde de regularisatieaanvraag op 28 maart 2002. Tegen deze weigeringsbeslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 117.118 van 18 maart 2003 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 16 januari 2004 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van drie jaren voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Op 3 februari 2005 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, bij toepassing van artikel 9, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 14 november 2005 werd de aanvraag van 3 februari 2005, in toepassing van artikel 16, § 1 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, zonder voorwerp beschouwd.

Op 5 december 2005 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, bij toepassing van artikel 9, § 3 van de Vreemdelingenwet. Op 9 december 2009 actualiseerde de verzoekende partij de aanvraag.

Bij beslissing van 18 november 2010 werd de aanvraag van 5 december 2005, in toepassing van artikel 16, § 1 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, zonder voorwerp beschouwd. Tegen die beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 152 281 van 11 september 2015 verwierp de Raad het annulatieberoep.

Inmiddels diende de verzoekende partij op 22 december 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 januari 2011 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal.

Op 18 mei 2011 werd de verzoekende partij door de politierechtbank te Gent veroordeeld tot een geldboete van 200€ en verlies van recht van sturen voor één maand wegens het besturen van een motorvoertuig zonder rijbewijs.

Op 3 augustus 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd op 6 oktober 2011 onontvankelijk verklaard.

Op 11 januari 2012 maakte de verzoekende partij bijkomende stukken over ter staving van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf, bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, werd op 2 april 2012 ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 152 282 van 11 september 2015 verwierp de Raad het annulatieberoep.

Inmiddels op 2 juli 2012 diende de verzoekende partij nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 5 februari 2015 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest nr. 138 306 van 12 februari 2015 verwierp de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De Franse autoriteiten verklaarden zich op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III Verordening akkoord met een overnameverzoek. Op 16 maart 2015 werd de verzoekende partij gerepatrieerd met bestemming Rijsel.

Er werd d.d. 18 november 2018 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. GE.55.LA.088276/2018) wegens illegaal verblijf. De verzoekende partij werd aangetroffen bij een controle van een voertuig.

Op 19 november 2018 werd een vragenlijst overhandigd aan de verzoekende partij in het kader van het hoorrecht. Zij verklaarde in België te zijn om haar zoon een bezoek te brengen die in Gent woont. Zij stelde in Lille, Frankrijk te wonen. Zij zou er zes jaar geleden een asielaanvraag hebben ingediend.

Op 19 november 2018 stelde de centrumarts een medisch attest op waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die zou leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Op 19 november 2018 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing.

Op 21 november 2018 werd een overnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten op grond van een bilateraal akkoord. Aan de Franse autoriteiten werd meegedeeld dat zij een asielaanvraag heeft ingediend in Frankrijk, dat zij sedertdien in Frankrijk woont en in bezit is van twee ontvangstbewijzen van verblijfsaanvragen. Er werd ook meegedeeld dat er geen informatie is omtrent de asielaanvraag.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats

Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2.2. De beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op waarbij ze opmerkt dat het aan de verzoekende partij verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden. Ze verduidelijkt dat aan de verzoekende partij op 25 oktober 2012 een inreisverbod voor de duur van acht jaar opgelegd. Aldus is zij van oordeel dat de verzoekende partij het rechtens vereiste belang ontbeert bij huidige vordering aangezien zij geen enkel recht kan laten gelden om op het Belgisch grondgebied te verblijven.

De Raad merkt op dat het aan de verzoekende partij op 25 oktober 2012 afgeleverde inreisverbod een verbodsmaatregel betreft, die inhoudt dat aan de verzoekende partij voor de erin bepaalde termijn van acht jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België wordt verboden.

Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 geoordeeld dat *“Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 dus voort(vloeit) dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”*. (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punten 42 tot en met 53). In datzelfde arrest heeft het Hof erop gewezen dat het niet aan de lidstaten toekomt om te beoordelen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punt 40). Het Hof preciseert dat *“indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht”* (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punt 41).

Daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in casu op 16 maart 2015 werd verwijderd naar Frankrijk, moet conform de hiervoor geschetste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, worden aangenomen dat het jegens haar getroffen inreisverbod op die datum inging, zodat het verblijfs- en toegangsgebod *in casu* nog steeds geldt.

Uit niets blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in België heeft ingediend, laat staan dat een dergelijk statuut of een dergelijke machtiging haar zou zijn toegekend. De verzoekende partij blijkt evenmin een hangende aanvraag om internationale bescherming in België te hebben of een internationale bescherming in België te genieten.

De wettelijke voorziene uitzonderingsgevallen voor de gelding van een inreisverbod voor het grondgebied van België zijn in het onderhavige geval dan ook niet van toepassing. De verzoekende partij heeft geen beroep ingediend tegen dit inreisverbod. Zij heeft evenmin het bevoegde bestuur verzocht om het op 25 oktober 2012 getroffen inreisverbod op te heffen of in te trekken overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. De wettigheid van het op 25 oktober 2012 afgeleverde inreisverbod staat dan ook vast en de wettigheid van deze individuele administratieve rechtshandeling kan thans niet meer worden betwist in het kader van de onderhavige procedure.

Het blijkt dan ook dat de verzoekende partij op het ogenblik dat zij de onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van acht jaar dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven. Het verbod op toegang tot en verblijf op het grondgebied van België is in casu nog geldig.

Waar de verzoekende partij van oordeel is dat het inreisverbod haar niet kan worden tegengeworpen doordat zij het grondgebied van de "lidstaten" niet heeft verlaten, nu zij in Frankrijk over de vluchtelingenstatus beschikt en verblijft, kan haar betoog niet worden gevolgd voor de Raad.

Zelfs al zou de verzoekende partij over een verblijfsrecht beschikken in een andere lidstaat, dan belet zulks geenszins dat ten aanzien van de verzoekende partij een inreisverbod voor het Belgisch grondgebied zou gelden. Het begrip "lidstaten" is in dergelijk geval beperkt tot het Belgisch grondgebied. Zulks vindt steun in het arrest C-240/17 – E van 16 januari 2018 van het Hof van Justitie.

Uit dit arrest blijkt dat wanneer een lidstaat een inreisverbod met signalering ter fine van weigering oplegt, dit in beginsel geldt voor alle lidstaten van het Schengengebied. Wanneer echter blijkt dat de onderdaan van een derde land over een geldige verblijfstitel in een lidstaat van het Schengengebied beschikt, dan dient de lidstaat die het inreisverbod oplegt in overleg te treden met de lidstaat die de verblijfstitel heeft uitgereikt, over de vraag of er voldoende grond is tot intrekking van de verblijfstitel. Indien de verblijfstitel wordt ingetrokken dan blijft het inreisverbod voor het gehele Schengen-gebied in stand. Wanneer het overleg er echter in resulteert dat de verblijfstitel niet wordt ingetrokken, maar van kracht blijft, moet de lidstaat die het inreisverbod voor het gehele Schengengebied heeft opgelegd, dat inreisverbod omzetten in een zuiver nationaal inreisverbod, dat alleen geldt voor zijn eigen grondgebied en kan die lidstaat de betrokken onderdaan van een derde land dan hooguit in zijn nationale lijst ter fine van weigering van toegang signaleren. Tegelijkertijd dient de betrokken onderdaan van een derde land billijk te worden behandeld en in staat te worden gesteld naar de lidstaat te vertrekken die de verblijfstitel aan hem heeft afgegeven, teneinde daar van zijn verblijfsrecht gebruik te maken in plaats van naar zijn land van herkomst te moeten terugkeren.

Uit het voormelde arrest van het Hof van Justitie blijkt dat het overleg niet noodzakelijkerwijze dient plaats te vinden vooraleer dat er een inreisverbod wordt opgelegd. Het overleg kan dus geschieden nadat er reeds een inreisverbod bestaat voor het gehele Schengen-gebied. Indien echter zou blijken dat de verzoekende partij in Frankrijk over een geldige verblijfstitel beschikt en Frankrijk van oordeel is dat de verblijfstitel niet dient te worden ingetrokken, dan zal de Belgische staat het bestaande inreisverbod moeten omzetten in een nationaal inreisverbod en zal ze de verzoekende partij hooguit kunnen opnemen in haar nationale lijst ter fine van weigering van toegang. Daarbij moet ze de verzoekende partij de kans geven om naar Frankrijk terug te keren. Dit betekent echter niet dat het bestaande inreisverbod geheel komt te vervallen of niet meer tegenstelbaar zou zijn.

In casu blijkt dat de bestreden beslissing expliciet vermeldt dat een inreisverbod voor 8 jaar wordt opgelegd voor het grondgebied van België. De vermelding "of een andere lidstaat" is expliciet doorgehaald. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, dat er rekening werd gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij dat zij over een verblijfsrecht in Frankrijk beschikt. Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de overname aan Frankrijk zal worden gevraagd en wordt ook een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM doorgevoerd ten aanzien van Frankrijk. Op 21 november 2018 werd een overnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten op grond van een bilateraal akkoord. Aan de

Franse autoriteiten werd meegedeeld dat zij een asielaanvraag heeft ingediend in Frankrijk, dat zij sedertdien in Frankrijk woont en in bezit is van twee ontvangstbewijzen van verblijfsaanvragen. Er werd ook meegedeeld dat er geen informatie is omtrent de asielaanvraag. Hieruit blijkt dat de overlegprocedure met Frankrijk hangende is.

Als de verzoekende partij over een verblijfstitel in Frankrijk beschikt, belet de bestreden beslissing niet dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Frankrijk. Overleg met Frankrijk zal bepalend zijn voor het al dan niet weerhouden van de signalering van weigering tot toegang voor alle lidstaten van het Schengengebied, dan wel voor een nationale signalering. Wat er ook van aan is, het blijkt wel degelijk uit de bestreden beslissing dat er rekening werd gehouden met een mogelijke verblijfstitel van de verzoekende partij in Frankrijk.

Voor zover verzoeker alsnog een belang meent te kunnen doen gelden in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (het EVRM), dient erop te worden gewezen dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi t. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim t. België, § 43). De verzoekende partij kan dan ook met haar uiteenzetting omtrent artikel 8 van het EVRM geen verblijfsaanspraak in België aannemelijk maken. Bovendien erkent de verzoekende partij dat haar gezinsleven zich niet in België maar wel in Frankrijk afspeelt. Indien de verzoekende partij over een verblijfsrecht in Frankrijk beschikt, zoals zij verklaard heeft, dan blijkt uit de bestreden beslissing dat zij aan Frankrijk zal worden overgedragen, zodat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat zij haar gezinsleven niet zal kunnen verder zetten.

Wat betreft de aanwezigheid van de meerderjarige zoon in België, verklaarde de verzoekende partij zelf dat ze geen gezinsleven heeft met haar meerderjarige zoon en dat ze enkel op bezoek was. De bestreden beslissing belet geenszins dat de sporadische contacten die er zijn met de meerderjarige zoon verbroken worden. Overigens toont de verzoekende partij niet aan dat haar zoon haar niet in Frankrijk zou kunnen bezoeken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de raadvrouw van de verzoekende partij ter terechtzitting ook nog verwijst naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet werd aangevoerd in het verzoekschrift. Er is enkel sprake van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij de verzoekende partij stelt dat er geen rekening werd gehouden met haar actuele, ernstige medische toestand. Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoekende partij geheel nalaat uiteen te zetten waaruit de actuele, ernstige medische toestand zou bestaan en daar evenmin het minste begin van bewijs voor toevoegt.

De loutere verklaring dat er sprake zou zijn van een niet nader gepreciseerde, noch aangetoonde, actuele, ernstige medische toestand, laat de Raad op het eerste gezicht niet toe te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt.

De exceptie is gegrond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet ontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU